

РЕШЕНИЕ

№ 1408

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 26.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **8696** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 46 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по подадена от адвокат Я. К., като пълномощник на А. А. – гражданин на С. жалба, вх. № 31963/04.09.2023 г., против издадената от началника на Сектор „Незаконна миграция“, Отдел „Миграция“, при Столичната дирекция на МВР ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ 6177/21.08.2023 г., с която, на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“, като не е определен срок за доброволно изпълнение, с оглед чл. 39б, ал. 1 с.з.

Пред настоящия съд жалбоподателят не се явява. Представяван е от упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата; не ангажира доказателства, различни от съставляващите административната преписка; не претендира възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение. Представил е „писмени бележки“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

От представената от ответника административна преписка, ограничаваща се до Докладна записка, рег. № УРИ: 5392р-3637/21.08.2023 г. (л. 10 от делото), подписана от полицейски инспектор в Сектор „Незаконна миграция“ – СДВР се установява, че на

21.08.2023 г., около 11 часа на [улица], срещу № 271 (на входа на [населено място]) екип от служители на 05 РУ – СДВР е задържал петнадесет чужди граждани, които нямали документи за самоличност и които се представили за граждани на С.. Същите заявили, че четири дни преди това са преминали границата на РБ през Турция, с цел да се установят в Италия. С докладната записка е предложено издаване на заповед за налагане на ПАМ. Въз основа на това предложение, с процесната Заповед, № УРИ 5392 ПАМ 6177/21.08.2023 г. ответникът, на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“. В заповедта издателят ѝ се позовава на докладната записка, рег. № УРИ: 5392р-3637/21.08.2023 г. и мотиви, че „чужденецът не може да установи влизането си в страната по законоустановения ред“.

Жалбата е неоснователна.

Жалбоподателят А. А. – гражданин на С. е чужденец, по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ и гражданин на трета страна – чл. 3, § 1 от Директива 2008/115/ ЕО на ЕП и на Съвета.

Според разпоредбата на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ, която е използвана като основание за издаване на заповедта, принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 с.з „връщане до страната на произход“ се налага, когато „чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред“. Наличието на тази положителна процесуална предпоставка е безспорно установено, респ. – не е опровергано от жалбоподателя. Според [чл. 3, т. 3 от Директива 2008/115/ЕО](#) терминът „връщане“ е процесът на връщане на гражданин на трета страна — при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане: в неговата страна на произход, или страна на транзитно преминаване, в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености; или трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет. Разпоредбата следва да бъде тълкувана във връзка с [чл. 2, § 2, б. „а“ от същата Директива](#), според която държавите - членки могат да решат да не прилагат директивата за граждани от трети страни, по отношение на които има отказ за влизане или които са задържани и засечени от компетентните органи, във връзка с незаконно прекосяване по суша, море или въздух на външната граница на държава - членка и които впоследствие не са получили разрешение или право на престой в тази държава членка.

Неправилно се счита от адвоката – пълномощник, че щом „още към момента на задържането органите на МВР са знаели, че лицето има намерение да кандидатства за международна закрила“, нормата на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ не е приложима. Липсата на подадена към датата на издаване на процесната заповед молба пред ДАБ за предоставяне на международна закрила изключва качеството „търсещ закрила“, по смисъла на редица разпоредби на Закона за убежището и бежанците. Последващо подаване на молба за предоставяне на международна закрила и образуване на административно производство пред ДАБ би бил факт от значение за изпълнение на наложената с оспорваната Заповед, № УРИ 5392 ПАМ 6177/21.08.2023 г. принудителна административна мярка, след съобразяване с ограничителната норма на чл. 67, ал. 1 ЗУБ.

Неоснователен и доводът за неспазване изискванията на чл. 39б, ал. 1 ЗЧРБ, за определяне срок за доброволно изпълнение на заповедта. Определянето на такъв срок е от значение за изпълнението на наложената ПАМ, а липсата му не може да бъде квалифицирана като съществено нарушение на административнопроизводствените

правила, понеже е очевидно, че дори да е бил определен максималният 30-дневен срок чужденецът не би могъл да се снабди с валиден документ за самоличност и/или да напусне самостоятелно страната, без съдействието на компетентните български власти. Предоставянето на срок за доброволно изпълнение на практика би възпрепятствало процедура за връщане ([член 6, § 1 от Директива 2008/115](#)). От това следва, че със заповедта за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ компетентният административен орган установява, че гражданинът на трета държава има качеството на незаконно пребиващ на територията на страната и представлява материалноправно основание за предприемане на действия за връщане. Оспорената заповед не е издадена и в противоречие с чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ, както твърди адвокатът. Забраната за връщане в държава, в която животът и свободата на чужденеца са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение също има отношение към изпълнението на ПАМ по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ, но не и към законосъобразността на заповедта, с която мярката е наложена.

Оспорената Заповед, № УРИ 5392 ПАМ 6177/21.08.2023 г. представлява правилен и законосъобразен индивидуален административен акт, тъй като е издадена от материално компетентен административен орган, съответства на изискванията за форма (чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК) и на тези, по смисъла на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Не са на лице основания по чл. 146 АПК за отмяната ѝ.

Отхвърлянето на жалбата обуславя основателност на искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, чл. 172а АПК, вр. чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 31963/04.09.2023 г. от адвокат Я. К., като пълномощник на А. А. – гражданин на С., против издадената от началника на Сектор „Незаконна миграция“, Отдел „Миграция“, при Столичната дирекция на МВР ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ 6177/21.08.2023 г., с която, на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“.

ОСЪЖДА А. А. – гражданин на С., [дата на раждане] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева). Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: